

kritičarka. Brez dvoma, študij slovaščine je bil zame formativen, nepričakovano je začrtal mojo poklicno, a tudi življenjsko pot. Pot, po kateri hodim z veseljem.

Diana Pungeršič je samostojna ustvarjalka na področju kulture, prejemnica Stritarjeve nagrade in nagrade Radojke Vrančič, diplomantka slovenistike, slovakistike in sociologije kulture na Filozofski fakulteti UL.

Lara Mihovilović

»Od kolijevke do groba najljepše je studentsko doba,« je nekoč zapisal pesnik Branko Radičević. Študij hrvaškega, srbskega in makedonskega jezika s književnostmi bi lahko poimenovala tudi popotovanje od Vardarja do Triglava, kajti v študijskih letih se mi je odprl neizmerno velik in prostran, kulturno in jezikovno bogat prostor južnih Slovanov. Naše popotovanje in druženje (ker nas je bilo manj kot na ostalih študijskim smereh, smo z leti postali prava študijska družina) je bilo polno dogodivščin, anekdot, veselih in žalostnih trenutkov. Študij na Oddelku za slavistiko me je prevzel že na začetku – na prvih predavanjih profesorja Osolnika, ki je s strastjo razlagal o Hemusu in cenjenem Njegošu, Kopitarju, Stankoviću in ostalih, svojevrstne so bile vaje pri prof. Strsoglavec, kjer smo se učili kritičnega

vrednotenja in literarne analize izbranih pesmi, romanov, zgodb ipd., prof. Hadži nam je kot mama polagala na srce, da moramo gradivo proučevati podrobno, takratni lektor Čužić nam je odkrival kulturne in jezikovne lepote hrvaščine, s prof. Subiotto pa se mi je odprl povsem nov svet makedonskega jezika in kulture, ki me je pozneje najbolj očaral in v katerega sem se zaljubila na prvi pogled. Študij HSM-ja ni bil zgolj študij, obvezni del študijskega programa so bila gostovanja pisateljev, pesnikov, lingvistov in literarnih strokovnjakov, Slovanski večeri, brucovanja in ekskurzije. Najlepši spomini se dotikajo ekskurzij, še posebej tiste v Slavonijo, kjer smo odkrivali vinske kleti in literarne poti, pa ekskurzija v Bosno, kjer smo uživali ob zvokih sevdaha, in ekskurzija v meni ljubo Makedonijo, kjer nas je po Ohridu popeljal cenjeni prof. Dragi Stefanija. To niso bile zgolj strokovne ekskurzije, pač pa dnevi druženja, povezovanja, učenja in zabave. V času študija smo se povezali študentje vseh slavističnih smeri in najprej ustanovili revijo *Slavko*, nato pa še društvo Filoslav. Združili smo moči in jezike in prirejali številne filmske večere, literarne in družabne dogodke, zbirali prispevke za *Slavka* in širili ljubezen do slovanskega sveta. Tako smo naredili korak naprej in poleg tradicionalnega Slovanskega večera delovali na tedenski oz. mesečni ravni. Hvaležna sem, da so nas pri tem delu vseskozi podpirali naši profesorji.

Študij na Oddelku za slavistiko na Filozofski fakulteti mi je odprl obzorja, me naučil kritično razmišljati in vrednotiti, razvijal je moj talent in mi omogočil, da lahko danes vztrajam in sledim svojim sanjam in svoji strasti.

Študij na Oddelku za slavistiko na Filozofski fakulteti mi je odprl obzorja, me naučil kritično razmišljati in vrednotiti, razvijal je moj talent in mi omogočil, da lahko danes vztrajam in sledim svojim sanjam in svoji strasti. Hvaležna sem za vse čudovite trenutke, za prijateljstva, ki smo jih spletli v času študija, za tisti občutek pripadnosti in za toplo »balkansko« dušo, ki jo je bilo mogoče začutiti na vsakem koraku.

Lara Mihovilović je diplomantka študijske smeri Južnoslovanski študiji in Zgodovine.

Red. prof. dr. Jana S. Rošker

SONČNI VZHOD V DEŽELI ZAHAJAJOČEGA SONCA Filozofska fakulteta in njeni Azijci in Azijke

Ko smo pred več kot dvajsetimi leti ustanavljali prvi slovenski Oddelek za azijske študije, je bil zasnovan zgolj kot kombinacija dveh ved s področja vzhodnoazijskih študij, namreč japonologije in sinologije. Pozneje smo medse privabili še ko-

azijskih študijah. Lahko smo samo veseli, da smo uspeli ta mit v slovenskem prostoru institucionalizirati v osrčju znanosti in kulture naše majcene, a velepomembne države, namreč nikjer drugje kot na sami Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani.

S tem smo doprinesli svoj prispevek k bujni mitologiji te fakultete. Njena konceptualna zasnova, torej njena inherentna samoopredelitev, temelji namreč na mitološkem verovanju v svobodo znanosti. Srž njenega poslanstva je razvoj slovenskega družboslovja, kulturologije in humanistike. Na Oddelku za azijske študije si prizadevamo za vzpostavitev zrcalnih podob teh študijskih in raziskovalnih področij, ki so v današnjem svetu vse bolj odpravljena v ozadje, nekam daleč v dekorativni imaginarij zaodrja vélike znanosti. S tem čarobnim zrcalom želimo prebiti led, ki ločuje discipline evropskih in azijskih znanosti. Skupaj s kolegicami in kolegi drugih oddelkov si želimo vse pogostejših in vse bolj poglobljenih dialogov. Samo dialogi so po mojem mnenju namreč tisti, ki lahko resnično odprejo vrata v prost-

S tem čarobnim zrcalom želimo prebiti led, ki ločuje discipline evropskih in azijskih znanosti.

rejske študije, hkrati pa sanjamo tudi o uvedbi indijskih študij, kajti naša vizija je bila vselej usmerjena v široko polje azijskih študij. Zato je ta oddelek eden takšnih, ki nudijo Filozofski fakulteti in s tem Sloveniji vedno nove možnosti gradnje mostov k drugim (nalašč napisano z malo začetnico). Ti mostovi nam vsekakor lahko pomagajo prebroditi trenutno nadvse perečo krizo zahodne kulture. A ob tem se seveda ves čas zavedamo tudi dejstva, da je »kriza zahodne kulture« stara točno toliko kot »zahodna kultura« sama. Kriza, mit o zatonu zahodne kulture je torej hkrati konstitutivni element mita o njenem obstoju. Del tega mita je tudi institucionalizacija mita o

re, kjer sonce vzhaja in zahaja hkrati. V prostore torej, ki nastajajo vsled interakcij misli, ljudi in sistemov iz različnih in oddaljenih, a hkrati skupnih in domačih perspektiv. V prostore, kjer se čas meri drugače, kot smo vajeni.

Zame bosta v takšnem prostoru za vedno ohranjena spomina na Boruta in Saxa, ki sta – vsak na svoj način – opredeljevala moja zgodnja leta v svojstvu polnopravne članice Filozofske fakultete. Zame sta bila oba predstavnika tiste najlepše, najbolj plodne in ustvarjalne znanosti, ki je tako neumna, da kritizira samo sebe. Ta zavestna ranljivost jo oplaja in hrani; omogoča ji, da se nenehno na novo vzpostavlja in